

## ZARZĄDZENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

po zapoznaniu się z pismem D.C., sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania karnego, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 69/18,

zmienionego w części wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. II AKa 57/20

**stwierdzić brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).**

## UZASADNIENIE

D.C. w dniu 15 sierpnia 2023 r., a następnie w dniu 11 września 2023 r. (data nadania w zakładzie karnym) wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 69/18, zmienionego w części wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. II AKa 57/20 wobec zaistnienia podstawy z „art. 540 § 1 pkt 2 pkt b k.p.k.”.

Zarządzeniem z dnia 21 września 2023 r., sygn. akt IV KO 78/23, zwrócono się do skazanego o udzielenie informacji jakie okoliczności mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania pod rygorem nierozpoznania wniosku o wznowienie postępowania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i

skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku.

W kolejnych wnioskach złożonych osobiście przez skazanego w dniach 20 kwietnia 2023 r. i 20 września 2023 r. oraz w odpowiedzi na ww. zarządzenie z dnia 1 października 2023 r. (daty nadania) skazany wskazał na bezwzględną przyczynę odwoławczą w postaci zasiadania w składzie orzekającym Sądu I instancji sędziego Piotra Szydłowskiego, powołanego na wniosek tzw. neo-KRS na podstawie uchwały nr [...]. Skazany powołał się przy tym na uchwałę trzech Izb Sądu Najwyższego oraz orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

Wobec takiej treści pism wniosek skazanego o wznowienie postępowania należało potraktować jako sygnalizację potrzeby wznowienia postępowania z urzędu w trybie art. 9 § 2 k.p.k.

Skarżący nie wykazał jednak podnoszonej przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W istocie sędzia P. S. został powołany uchwałą z dnia 25 czerwca 2019 r. nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowano ustawą z 2017 r., na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach. Zgodnie z uchwałą trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego, na którą powołał się skarżący (z dn. 23.01.2020 r., BSA I-4110-1/20), dla przyjęcia istnienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. konieczne jest wskazanie i wykazanie okoliczności, które w konkretnej sprawie przesądziły, że sędzia powołany przez wadliwie obsadzoną KRS nie spełnia standardu sądu bezstronnego. Tego we wniosku nie tylko nie wykazano, ale nawet nie wskazano podstaw ani argumentów dla przyjęcia takiego twierdzenia za prawdziwe, poza samym wskazaniem faktu wadliwego powołania. Treść wskazanej uchwały nie wskazuje na tak oczywiste okoliczności, które powinny być wzięte pod uwagę jako wskazujące na ryzyko bezstronnego rozpoznania sprawy przez sędziego Piotra Szydłowskiego.

W tym zakresie trafne jest również stanowisko Sądu Najwyższego, sygn. IV KK 290/20: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. może zachodzić także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8

grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3). Warunkiem uznania takiej wadliwości nie może być jednak sam fakt powołania sędziego do pełnienia urzędu na podstawie wniosku złożonego przez KRS w nowym, kwestionowanym konstytucyjnie składzie. Trzeba, aby wadliwość ta w realiach konkretnej sprawy prowadziła do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Także uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. I Kzp 2/22, trafnie podsumowała, że: „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”.

Konkludując, skazany nie wskazał żadnych okoliczności, które uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Sąd Najwyższy nie dopatrył się również zaistnienia na gruncie przedmiotowej sprawy innej podstawy obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k. Jeżeli żadna z okoliczności podanych we wniosku i pismach go uzupełniających nie mogła spowodować podjęcia czynności wznowieniowych, to za bezprzedmiotowy uznać należało również wniosek o wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu.

Biorąc powyższe pod uwagę zarządzono, jak na wstępie.

(kf)

[ms]

